

Prou dubtes

Cada vegada que sento aquesta frase per part d'algun responsable polític se'm posen els pèls de punta, "Aquest govern es deixarà la pell per tal que es faci el referèndum", per això necessito compartir amb vosaltres la reflexió i el sentiment.

El primer que em passa pel cap és l'obvietat, i les obvietats repetides fins a la sacietat o cansen o fan dubtar del que les diu. Ei, gent, que a la darrera campanya electoral, la de les plebiscitàries, tots hi vam ser, i un afortunat servidor les va viure des de la tribuna, i les coses que allà dèiem era que ens hi deixaríem la vida, no pel RUI, ens la deixaríem per la Independència; i per a un reagrupat, la paraula donada és un contracte vitalici quan es tracta de Catalunya.

La segona cosa que em preocupa és tornar a caure en la vella història de deixar que el contrari et marqui el camp de joc, que pressioni a la teva àrea, i la nostra zona de perill és aquella en la

qual ens sentim incòmodes i pressionats, és la zona on pensem que potser no hi haurà referèndum, que serà impossible. Prou! hem de tornar a marcar la iniciativa, jugar en camp contrari a la frontal de l'àrea del rival i pressionar nosaltres. És tan clar que hi haurà referèndum que l'únic discurs és sobre els grans avantatges de participar-hi i participar-hi votant Sí.

El tercer és que aquesta frase amanida per algunes desafortunades declaracions sobre la viabilitat del RUI fan pensar en allò de tota la vida: qui no les pot haver diu que són verdes, i això sí que no és ni convenient ni tolerable, a més de políticament estúpid.

Prou bonisme i que comenci la festa. A curt termini no hi pot haver cap altra proposició a la societat catalana que no sigui aquesta: Estem construint un Sí com una Catedral al Referèndum Unilateral per la Independència i prou.

Marc Viñolas

Vicepresident de Reagrupament

Sumari

L'ONU i la insignificància d'Espanya

per Josep Sort

PÀGINA 2

Moció de suport al referèndum de debò

per Josep-Ramon Soldevila

PÀGINA 3

El pa sencer

per Teresa Casals

PÀGINA 4

És bo recordar d'on venim... o qui perd els orígens perd la identitat

per Vicenç Julià

PÀGINA 6

2017, o caixa o faixa

per Albert Aragonès

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra i la tira d'humor.

L'ONU i la insignificància d'Espanya

L'ONU té nou Secretari General. Es tracta d'António Guterres, portuguès, antic Primer Ministre (1995-2002), antic President de la Internacional Socialista (1999-2005), i antic Alt Comissionat de l'ONU per als Refugiats (2005-2015). La notícia ha passat gairebé desapercibuda a l'Estat espanyol, com ja acostuma a passar amb tot el referit a Portugal. Recordo, la famosa foto de les Açores, on els mèdia espanyols van retallar convenientment ni més ni menys que l'organitzador de la cimera, el llavors primer ministre José Manuel Barroso, per només mostrar l'Aznar amb Tony Blair i George W. Bush. Poc després, el propi Barroso va ocupar el càrrec de President de la Comissió Europea, per cert, entre els anys 2004 i 2014.

El menyspreu espanyol per Portugal és històric, i es remunta al fet que en el seu dia, Portugal es va alliberar del jou castellà. Com sempre fan els espanyols, quan surten escaldats de les seves fantasies imperialistes, la reacció immediata és esborrar-les del seu imaginari, com si no haguessin existit mai.

Però el fet cert és que Portugal, és un altre exemple de com d'insignificant és Espanya en el context europeu i global, malgrat les seves ridícules manifestacions de grandiositat i fatxenderia cada cop que pot, i que, també cal dir-ho, França li dóna permís.

A nivell de la Unió Europea, els espanyols presumeixen de ser un dels estats grans, després d'Alemanya, França, el Regne Unit i en competència directa amb Itàlia. Però el fet cert és que els socis europeus no li tenen

gaire confiança. Un exemple d'això, és que no hi ha cap espanyol en els llocs claus de la UE. Zero.

En canvi, Itàlia està més que sobrerrepresentada. Mario Draghi és el President del Banc Central Europeu. Un organisme on tampoc hi ha cap espanyol en el seu Comitè Executiu -i on sí que hi ha un altre portuguès. Per la seva banda, Federica Mogherini, és l'Alta Representant de la Unió per la Política Exterior i la Seguretat, i vice-presidenta de la Comissió Europea. Per cert que Espanya no ocupa cap vice-presidència europea, cosa que sí que ho fan Holanda, Estònia, Letònia, Eslovàquia i Finlàndia, i no cal dir que el seu President, és luxemburguès, Jean Claude Juncker.

Però encara hi ha més. El President del Consell Europeu, és un polonès -d'ètnia caixubi, per cert- Donald Tusk. Polònia té una demografia semblant a l'espanyola, però ara mateix, és la potència econòmica més important de l'Europa Oriental, la qual cosa li dóna un pes específic considerable.

Per si no n'hi ha prou, un altre estat, Holanda, a més de tenir el primer vice-president de la Comissió Europea, com ja he dit, també compta amb la presidència de l'eurogrup, és a dir, la reunió dels ministres de finances de la zona euro, una instància estratègica per raons òbvies. El seu actual president és Jeroen Dijsselbloem. Precisament, aquest càrrec era molt cobejat per Espanya, tant que quan va tenir lloc la votació per escollir-lo, es va presentar com a alternativa a l'holandes -que volia i va aconseguir, ser reelegit- el propi Ministre d'Economia, Luís de Guindos,

que va protagonitzar un episodi de vergonya aliena a l'hora de fer campanya perquè el votessin.

En definitiva, a la Unió Europea, Espanya pinta ben poc. La confiança que rep dels seus socis és escassa. Però això també passa en altres nivells.

Per exemple, el cas més cridaner, és el del G20, el fòrum internacional que aplega els vint governs i governadors de bancs centrals econòmicament més grans del món, més la Unió Europea. Doncs, bé, Espanya no n'és membre, mentre que sí que ho són estats com el Canadà, Mèxic o fins i tot Argentina o Turquia. El seu estatus és el de país convidat (guest country) de forma permanent, però no com a membre oficial. I és que el fet de ser la catorzena economia mundial (incloent l'aportació catalana, de moment), a nivell regional (això és, a nivell europeu), no és de les 4 economies més fortes, en canvi Mèxic i Argentina, sí que ho són, després del Brasil, de l'America del Sud.

En definitiva, estats amb una població o una economia inferior a l'espanyola (fins i tot incloent-hi l'aportació catalana) tenen una visibilitat i una presència internacional molt superior. És una dada que cal tenir en compte, sobretot quan afirmen que una Catalunya independent no tindria cap pes. En aquest sentit, i per acabar per on hem començat, bo està recordar que Catalunya té una economia més forta que estats de la Unió Europea com Grècia, Finlàndia i sí, també Portugal.

Josep Sort

Moció municipal de suport al referèndum de debò

A vegades, ens passen coses que ens reconforten. Ho dic perquè, recentment, he tingut el plaer de col·laborar amb el grup municipal Capgirem Vic, en la redacció d'una MOCIÓ DE SUPORT INSTITUCIONAL AL REFERÈNDUM D'AUTODETERMINACIÓ DE CATALUNYA I AL PROCÉS CONSTITUENT. Aquesta moció es va presentar i aprovar sense cap vot en contra, al darrer Ple Municipal del consistori de la ciutat de Vic, passat el dimecres 11 de gener. Amb gestos com aquests, es fa pal·lès que quan tots ens hi esforcem, si hi ha voluntat política, es pot anar endavant.

A la redacció proposada, els diferents grups municipals hi vam aportar les nostres percepcions. Personalment, i ho vull agrair públicament, vaig gaudir de la col·laboració del company Josep Sort, que, com sempre, es va comprometre a donar-me un cop de mà. També hi van dir la seva el grup municipal d'Esquerra Republicana de Catalunya i, fixeuvos-hi bé, el de Vic Per a Tots (coalició local d'Iniciativa per Catalunya i Podem).

És veritat que parlem de referèndum i no d'independència, però que consti que a la moció recolzem un referèndum

que, si no pot ser pactat amb l'Estat, es tiri endavant igualment. I que aquest no sigui un nou 9-N, sinó que, aquesta vegada, sigui de debò.

És veritat que, si aquesta moció l'haguéssim presentat nosaltres, Reagrupament, no seria la mateixa, i que, si ho hagués fet ERC o les CUP's, tampoc. Però el fet de sumar IC, crec que ens redimeix a tots de les culpes de no haver estat més contundents. I, ara que ningú ens sent, voldria dir-vos en veu baixeta que, si els de Podem de la capital es llegeixen el text de la moció, és probable que estirin fort les orelles d'algun regidor seu vigatà.

Aquest consens també ho ha estat, gràcies (o per desgràcia) al factor afegit de la detenció i trasllat forçós

a l'Audiència Nacional de Madrid del Regidor de Capgirem Vic, Joan Coma Roura. El recordareu perquè és el que va dir allò que cal trencar els ous abans de fer una truita, i l'acusen perquè diuen que això és incitació a la sedició...

Però, sigui com sigui, o pel motiu que sigui, a l'Ajuntament de Vic hem estat capaços d'aprovar sense cap vot en contra, una moció que dóna suport al nostre Parlament i al nostre President, per continuar endavant el nostre full de ruta i continuar fermes amb el Procés. Se'ns gira feina! Ja ho veieu...

Josep Ramon Soldevila

El pa sencer

Jo sóc de les que vull el pa sencer. Però no el vull per demà, ni per demà passat, el volia ahir i abans d'ahir i fa molts anys. Per això, quan vaig llegir l'article de Joan Carretero «Patriotisme i dignitat» vaig córrer a fer pinya amb tots aquells i aquelles que volien i treballaven intensament per guanyar-se el pa sencer. En el món de llops de la política potser els noms de «patriotisme» i «dignitat» poden semblar romàntics, passats de moda, naïfs, en una paraula, però a mi em fan vibrar, m'esperonen i em posen en marxa.

Les grans revolucions no s'han fet per pujar o baixar dos punts del PIB s'han fet per dignitat i per patriotisme. I a Catalunya, la gent senzilla, la gent que no espera fer-se ric amb la política, la que surt al carrer amb la senyera, la que la penja al balcon i a les finestres i fa pública la seva fe nacional, amb tot el que això comporta, arribarà fins

al final per patriotisme i per dignitat.

La fe nacional. Parlem-ne una mica més. Fe és creure allò que no veus. Ja és difícil, ja, tenir fe avui dia. Volem veure-ho tot, saber-ho tot en el mateix moment que està passat. Però, a vegades, allò que veiem és, senzillament, un miratge. Jo encara recordo els focs i els llums quan va començar l'atac a l'Irak per lliurar-nos de les bombes de destrucció massiva. Miratges, mentides, pornografia política.

Ara hi ha aspectes del camí cap al cim (no vull parlar de procés perquè crec que és una expressió molt devaluada) que no entenem, que ens poden semblar equivocats, tortuosos, una pèrdua de temps i d'energia. A mi també m'ho semblen, a mi també hi ha situacions que em neguitegen, però miro els diputats i diputades independentistes i faig un acte de fe. No puc i no tinc dret a posar en

dubte la seva voluntat de tenir, per fi, el pa sencer. El president Puigdemont, que va parlar molt clar des del principi i es manté ferm en les decisions preses, la Carme Forcadell, en Llach, la Irene Rigau, en Romeva, discret i que ha mobilitzat un exèrcit de funcionaris de l'estat per intentar que no es pugui explicar i ell va fent amb la disciplina pròpia d'un esportista... i tots els altres. No puc, no vull creure que ens poden fallar... És massa gran la responsabilitat, seria massa dolorós el fracàs.

Nosaltres, els ciutadans que som a la base patim en silenci, sisplau. Falten 7 mesos. Mantinguem la moral alta i treballem intensament per a la victòria. Mai no s'ha guanyat una batalla sense èpica i convenciment.

Teresa Casals

**Del Soft al Hard.
Catalunya, la
Independència i els
Afers Exteriors**

JOSEP SORT i JANÉ

El darrer llibre de Josep Sort

A les millors llibreries

És bo recordar de tant en tant d'on venim... o "qui perd els orígens perd la identitat"!

D'entrada, un aclariment. Com que es poden reproduir uns texts, sempre que es citi la procedència original (per no caure amb un plagi), ho faig ara, de forma selectiva, agafant-los d'un document aprovat de la ponència política de Reagrupament (Vic, 2011). Els paràgrafs afegits finals meus són com a "prova del 9" de tot plegat i serveix per a recordar qui som, d'on venim, on som i cap on anem.

Reagrupament té una finalitat clarament política. Per arribar als seus objectius es val d'una estructura associativa. Aquesta característica permet que ens configurem com l'element frontissa entre les plataformes sobiranistes, especialment l'Assemblea Nacional de Catalunya, i els partits polítics, independentistes o no, que han de configurar la majoria al Parlament de Catalunya, a l'hora de la declaració unilateral d'independència.

Les finalitats fundacionals de Reagrupament que recullen els estatuts són:
La defensa, el foment, la difusió i l'estudi de l'independentisme i el republicanisme en l'àmbit de Catalunya. L'enfortiment de la base social de l'independentisme als Països Catalans. El debat a l'entorn de la regeneració de la vida política.

Des de la seva fundació, Reagrupament ha mostrat la voluntat de no obstaculitzar el procés d'emancipació que avui ja està en marxa, i de sumar-se a projectes millors i de no fer de la política el seu modus vivendi.

Tenint en compte les finalitats descrites en els estatuts de l'Associació i que la nostra raó de ser és la nació catalana, cal estar orgullosos de la feina feta durant aquest període: hem fet més de 1.000 actes arreu del territori; hem defensat, fomentat, difós i estudiat l'independentisme i el republicanisme en l'àmbit de Catalunya; hem enfortit la base social de l'independentisme als

Països Catalans; i hem debatut i conscienciat sobre la regeneració de la vida política. Res del que passa actualment s'entendria sense l'aparició de Reagrupament. És evident i innegable que avui hi ha més independentistes i més conscienciats que abans de l'aparició de l'Associació. Part de la tasca de Reagrupament era avivar, encendre una flama que estava força apagada, i ens n'hem sortit amb escreix. El present i els darrers esdeveniments ens demostren que érem en el camí indicat; potser un pas per endavant de la resta, però continuem essent en el camí que marca el futur de la nació catalana i no ens n'hem de quedar al marge.

L'independentisme, ara per ara, està disgregat i dispersat en diversos partits polítics i, per tant, cal assumir que la majoria és la suma dels vots de tots ells.

Reagrupament continua sense ser un objectiu en si mateix. No s'han de prioritzar ni posar unes sigles per davant de la nació. Queda molta feina per fer, amb generositat, humilitat, il·lusió i molt de treball fins a la consecució de les raons de la nostra existència. Si la flama que en el seu dia Reagrupament va revifar crema vigorosament i alguna força acaba declarant la independència, caldrà felicitar-nos per la feina feta. Per altra banda, si cap força política és capaç de seguir fent-la créixer més, cal estar preparats i disposats per tornar a entrar al terreny de joc.

Per això cal que Reagrupament treballi a dos nivells: el social i el polític. És indispensable que tots els seus associats estiguin disposats a treballar com fins ara, sense rebre res més a canvi que la satisfacció, tot i que no reconeguda, de contribuir a l'emancipació de la nació catalana. La nostra tasca serà aglutinar una majoria decisiva al Parlament, ja sigui pròpia o de coalició. Reagrupament ha de treballar per un moviment que aplegui totes

les persones i partits polítics que volen aconseguir una majoria al Parlament de Catalunya que proclami la independència de manera unilateral, al marge d'adscripcions ideològiques. La regeneració democràtica és imprescindible per recuperar la confiança del nostre poble en l'activitat política i en els que l'exerceixen, i ha de començar en la democràcia interna del moviment transversal.

Reagrupament ha impulsat les mesures de regeneració democràtica que haurien de tenir el rang de norma legal, basades en la transparència, l'ètica, l'austeritat i la bona gestió; la limitació de mandats: "persones que es dediquin temporalment a la política, no polítics professionals", com a principis inspiradors de l'actuació dels representants públics, mesures que han de ser exigibles a tots els membres de l'associació i al seu funcionament perquè pugui esdevenir un exemple tangible del que es vol oferir a la societat.

Tot això ha quedat plasmat de forma fefaent; vegem-ho: donar suport a ERC al seu moment. Ser al costat de CDC, impulsant-ne la regeneració i la seva transformació en el PDECAT. Ser presents en la Coalició de "Junts pel Sí". Sumar Reagrupament amb tots aquests esmentats i amb DC, MES, independents, ANC, Suma +T, AMI, ... Que hem tingut moltes "esgarrinxades" i baixes pel camí? Segur. Ningú va dir mai que seria fàcil.

Algú pot dubtar avui dia del treball sord, però eficaç en pro de l'Estat propi per a Catalunya, i de la transversalitat de Reagrupament?

Guardeu-vos de la grip, i cordeu-vos fort el cinturó: el Dakar no es res comparat amb els sots i els ensurts que tindrem d'aquí al setembre.

Vicenç Julià

2017, o caixa o faixa

Aquesta expressió s'utilitza quan es vol emprendre una cosa amb coratge i resolució, i s'està predisposat a acceptar i patir els resultats fins a les darreres conseqüències.

La frase és atribuïda al general Prim, però hi ha diverses versions sobre on la va pronunciar, almenys per primera vegada. De forma col·loquial i a manera de tradició que ha anat passant de generació en generació, se situa a la batalla de Tetuan, a tall d'arena a si mateix per llançar-se al combat davant els seus homes.

Una altra versió, molt ben documentada per Joan Amades, la situa a Barcelona. Un dia que el nostre compatriota passava a cavall pel carrer de l'Argenteria, un home el va escridassar tot dient ben fort: «El que vol aquest és la faixa de general». Prim es va encarar amb qui havia parlat responent-li: «O caixa o faixa», i si voleu

guerra, guerra tindreu. En qualsevol cas, l'expressió vol significar la resolució de lluitar, i de no tenir por a la caixa d'enterrament davant la possibilitat d'obtenir la glòria representada per la faixa de general. Cal fer esment que, per la forma com van passar els fets descrits, sembla més lògic que el general digués: «O faixa o caixa», tot i que això no canviaria gens ni mica el significat de la frase.

Això ho he tret del rodamots.cat, però és exactament el que us volia dir. Aquest 2017 ha de ser l'any definitiu. L'any on finalment els catalans assolirem la llibertat, després de tants anys. És clar que, per als reagrupats, ja faria temps que seríem independents. Però, com que som minoria, hem d'adaptar-nos a les decisions de la majoria, ja que no podem incidir gaire en aquestes. Nosaltres sempre serem els de la DUI, és en el nostre ADN. Però

sembla ser que assolirem la independència amb un RUI, Referèndum Unilateral d'Independència. Personalment m'és igual com ho fem, mentre ho fem. Tenim de marge fins al setembre, que és quan ens han promès que es farà el referèndum. La segona setmana, exactament. Per tant, hauria de ser el 10 de setembre. Bona data. Cau en diumenge, i l'11 ja podríem declarar la independència, aquest cop sí, amb la DUI. Costarà ser pacient aquests mesos i presionar tot el que calgui perquè la promesa es compleixi. Els catalans estem cansats i l'enemic té moltes armes per combatre'ns. Així que a esperar aquests nou mesos, que passaran volant.

Albert Aragonès

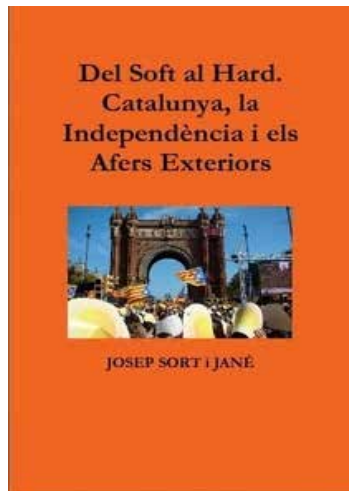

La independència per poder estar al món

Josep Sort. *Del soft al hard, Catalunya, la independència i els afers exteriors*. Barcelona, 2016

Aquesta tardor passada el polítòleg Josep Sort ha aplegat en un llibre una cinquantena dels seus articles a *La Veu de Reagrupament*. L'aparició del petit volum és una magnífica oportunitat per escriure la ressenya d'una obra escrita per un veí d'aquesta secció, cosa que encara no havia fet mai. El recull és de gran interès perquè permet repassar l'evolució de nombroses fites del procés cap a la independència de Catalunya dels darrers sis anys. Hem de fer memòria del que ha passat per no perdre el fil i no repetir les errades que hàgim pogut cometre. El llibre pren el títol d'un article especialment brillant on l'autor defensa la necessitat d'anar més enllà de l'anomenat *soft power* (estructures basades en la persuasió, la complicitat, el bon rotllo...) i posar la via directa per plantar Catalunya al món sense demanar permís a ningú. Les aportacions de Sort són molt valuoses perquè estan formulades des d'una visió desacomplexada, coherent i alhora rigorosa. Com que corresponen a la secció d'Internacional d'aquesta publicació, temàticament, els textos aborden diverses qüestions lligades a l'estratègia i l'impacte del fet que Catalunya esdevingui un actor més en el concert dels estats independents del món.

Els articles —jutjats al cap del temps— inclouen moltes anàlisis encertades i avançades al moment. Per això resulten molt afinats els seus textos sobre la política d'aliances que hauria de conrear Catalunya: l'ONU, els Estats Units, França... sense descartar estats clau com Xina, Rússia o el mateix Vaticà. El polítòleg examina les diverses possibilitats i ens adverteix que el joc de la diplomàcia dels estats té unes regles que cal conèixer i no s'han de fer escarafalls ridículs. Tot té punts forts i punts febles, de manera que cal no descartar opcions ni aliats.

Per exemple, Sort també parla del que ell anomena “eixordador silenci” diplomàtic dels estats, que té una interpretació ben significativa: els estats no s'han posicionat rotundament en contra de la independència de Catalunya perquè no ho descarten i tampoc no es refien d'un Estat espanyol en decadència, sense cap prestigi ni credibilitat internacional. Al costat d'aquests encerts d'anàlisi hi ha algun error menor, com el de l'article de l'octubre de 2015 en què Sort donava per descomptat que Artur Mas resultaria president després de la victòria de la coalició *Junts pel Sí*. Com se sap, cap analista polític no va endevinar la defenestració de Mas forçada per la CUP.

D'altra banda, l'autor reclamava ja el 2012 la creació d'un departament d'Afers Exteriors per al Govern català. Ara això a Catalunya s'entén molt bé, però cal contextualitzar aquesta reclamació: en aquells moments el partit governant a Catalunya, liderat per Artur Mas, estava associat amb un personatge tan sinistre com Duran i Lleida, que es passejava pel món com a president de la Comissió d'Exteriors del Congrés espanyol fent campanya contra el dret d'autodeterminació de Catalunya. A més, lamentablement, la fórmula contradictòria de CiU —un còctel que aplega

independentistes i espanyolistes— encara es mantindria a les eleccions municipals del 2015, no fa ni 2 anys; de manera que ara se'n continuen arrossegant algunes conseqüències. El doctor Sort sap que el temps en política té una velocitat molt més elevada que en la vida. Per això, va bé fer una mirada enrere de la mà del seu testimoni lúcida. Sens dubte, una de les fites que hem aconseguit els darrers cinc anys ha estat l'abandonament definitiu del pujolisme (autonomisme, peix-al-covisme, política regionalista sense ambició d'Estat, etc.) i l'arraconament dels autonomistes al si dels partits “d'obediència exclusiva catalana”, cosa que ha permès la consolidació d'una majoria independentista al Parlament de Catalunya.

Naturalment l'autor fa referència també a plantejaments de gran importància com ara la declaració unilateral d'independència (aquest terme es va començar a difondre amb el naixement de Reagrupament fa uns 10 anys). Rellegint-lo ara es refresquen conceptes i idees molt útils. Per exemple, tot ressenyant un llibre de Martí Anglada, el professor Sort recorda que Estònia i Letònia van aprofitar un referèndum convocat per Gorbatxov a tota la URSS, per convertir-lo en una consulta sobre la independència. Qui sap si el president Puigdemont feia referència a això en unes declaracions polèmiques de fa uns dies?

Finalment, l'autor, company d'aventures amb qui, a més de compartir publicació, m'uneixen moltes altres complicitats, és d'aquells “independentistes de tota la vida” que insuflen optimisme. Normalment jo sóc més escèptic i acostumo a tirar de la frase “*in Spain we trust*”, per destacar la rellevància que tenen els errors d'Espanya per fer créixer els partidaris de fundar una república catalana. Per la seva banda, Josep Sort posa molt d'èmfasi en la nostra força de voluntat i amor propi per aconseguir la llibertat. Sigui com sigui, que així sigui i, per tant, que ben aviat —com diu Sort— el món pugui dir: *Benvinguda, Catalunya. Ja trigàveu!*

Humor

Boet

